Храм „Св. Благовещение“: Роденият от Дева в плът носи нова надежда за спасение на всички нас!

Интервю на Радина Райкова за hristianstvo.bg, Рождество Христово 2022г.

На 25 март 2021 г. в София беше осветен храм „Св. Благовещение“. Той се намира в двора на построения през 1995 г. храм „Св. пророк Илия“ в столичния кв. „Дружба 2“, който се оказва малък, за да събере всички християни от целия квартал за богослужение. Затова преди десет години започва строежът на нов, по-просторен и голям храм, събират се множество дарения от столичани. На 9 октомври 2011 г., е извършено тържествено полагане на плакет в бъдещите основи на храма, а на 10 септември следващата година е направена първата копка от Знеполския епископ Йоан, по това време викарий на Софийския митрополит (понастоящем Варненски и Великопреславски митрополит). Това е първият действащ православен храм в Софийска епархия, посветен на този Богородичен празник. Отец Емилиян, предстоятел на храма, отец Атанас и отец Тома са тримата свещеници в „Св. Благовещение“, с които Радина Райкова разговаря, и които поздравиха с рождествени благослов нашите читатели.

Ставрофорен иконом Емилиян Костадинов

Радина: Отец Емилияне, разкажете ни за първия параклис в Дружба. Кога се роди идеята за изграждането на нов храм?

О. Емилиян: „Знаете, че в началото на демократичните промени, ж.к. „Дружба“ 2, където е старият храм „Св. пророк Илия“ е сравнително нов квартал и тук в онези години не е имало храм нито в Дружба 1, нито в Дружба 2 и това е причината да бъде построен. Инициатори са били мъже, които са имали по-добра финансова възможност и са решили да изградят храм, като в началото на пролетта през 1995 г. строежът започва. На 19 юли е отслужена първата литургия и храмът е осветен от дядо Иларион.

– Кога започна строежът на новия храм, кога беше завършен и каква е неговата история?

– По Божия милост започнахме новият храм през 2012 г. Нуждата от него беше голяма, защото ‘„Св. Пророк Илия“ е малък храм. За дейностите, които развивахме тук и за хората, които посещаваха храма, беше тесен. Беше радващо, че идват много хора, но от друга страна – и страшно притеснително, защото нямаше къде да поберем хората и те стояха навън. По време на богослужение съм виждал как в лошо време хората идват, застават отвън и си отиват. А ние все пак сме тук не за да гоним хората, а за да ги приобщаваме. Тогава се роди идеята, че ни трябва по-голям храм и започнахме да работим в тази посока. През 2012 г. вече бяхме взели разрешителни документи и започнахме с благословението на Негово Светейшество (тогава) патриарх Максим и Знеполския епископ, днес Варненски митрополит Йоан, който направи първа копка. Благочестиви хора не ни оставиха през цялото време, а даряваха средства, за да изградим храма и да го завършим. Така, слава Богу, през 2021 г. на Благовещение, с Белоградчишкия епископ Поликарп, точно на храмовия празник стана пълно освещаване на храма.

– Какви дейности има към храма?

– През годините е имало доста дейности, които са се развивали, някои с повече успех, други с по-малко. С най-голяма любов и внимание се отнасяме към кухнята. Имаме кухня за социално слаби, която вече 23-та година съществува, благодарение на дарители и доброволци. Тя не се финансира, а хората, които работят тук, го правят безвъзмездно. Има шеф готвачи, хора в обществото на високи позиции, като прокурори и адвокати, които отдават своя труд. Хора с професии, които им позволяват в събота и неделя спокойно да заведат съпругата и детето си на SPA или на почивка, но те са тук от ранни зори и приготвят храна за нуждаещите се. Имало е всякакви хора през годините, но всички са събрани с една кауза, а именно – да бъдат полезни на хората в неравностойно положение.

Относно други дейности, все още поддържаме неделно училище, но за съжаление, трудно се намират преподаватели. В момента основното, което ме радва е, че в началото на новата година ще започнем беседи, което е изключително ценно за енориашите, защото хората тук са свикнали през годините да бъдат обгрижвани и духовно, в основите на вярата. Защото за съжаление, това с което се бори Църквата – да се въведе вероучение – не се случва и ако не действаме по храмовете, трудно нещо ще бъде запазено.

– А какви други дейности бихте искали да развивате?

– Имаме много идеи – например, да направим курс за източно църковно пеене. Това е в процес на осъществяване, но все още доуточняваме някои параметри. Идеята е да върнем в неделното училище и децата. Както споменах, в момента нямаме преподаватели в неделното училище за децата, а само за възрастните. Съществуват още ред инициативи, които може да организираме, но всичко трябва да е на полето на реалността, за да могат нещата да се случат.

Прот. Атанас Георгиев

Радина: Отче, каква според Вас е основната причина голяма част от младите хора да са отчуждени от Църквата? Как можем да ги привлечем и задържим в нея?

О. Атанас: Според мен основната причина младите хора да са отчуждени от Църквата е различната ценностна система – тази, която Господ Иисус Христос ни завещава и проповядва по времето, когато е бил тук на земята. Младите хора в момента се интересуват повече от временните блага – от коли и пари и по никакъв начин не и от вечните.

Друга причина е, че нашата православна Църква не е интересна за младия човек. Не е толкова „агресивна“, както е например католическата или протестантската църква. Вестителите ходят по домовете на хората и ги разпитват – дали са чували за Христос, дали знаят за Него. Също така, знаем и за близкото минало в нашето отечество, за властта, която е отричала съществуването на Бога, Църквата, храма и хората, които са го посещавали. Но ако тогава, по онова време, за Църквата е било трудно да се справи с онази власт, то сега такава пречка нямаме и слава Богу. И тук е ролята на духовника, да работи с младите хора, да ги учи какво е храмът, какво е изповед, пост и тайнствата в Църквата и най-вече – Тайнството, дадено ни и извършено само от Господ Исус Христос на Тайната вечеря.

– Какво мислите – от катехизация ли има нужда днес българинът или направо от ново евангелизиране? Според Вас отмина ли вече времето, когато българите приемаха християнството като даденост и традиция, още ли го възприемат като някакъв патриотизъм или са започнали вече наистина да мислят за вярата като за личен избор?

– Православният християнин трябва да живее вярата си в Бога не само в храма, но и извън него – защото той (християнинът) е пример не само в семейството си, но и в обществото – чрез

проповеди, беседи, чрез разговор със свещеника след богослужение и т.н. Надяваме се да привличаме все повече хора, да ги учим, наставляваме в правилната вяра чрез неделното училище, в курсовете по вероучение. Свещеникът трябва да е запознат с проблемите, със зависимостите на младите хора (като алкохола и наркотиците), за да може по някакъв начин да помогне на тези хора и да ги задържи в храма. Само по себе си Евангелието е благовестие. Ние, християните винаги имаме нужда от тази блага вест, това за което говорихме – богослужението, песнопението, паримиите от Старият Завет, псалмите, апостолските четива, всичко това е катехизация, проповед. Който спазва каноните и Божиите заповеди, с отворено и чисто сърце търси Бога, той Го намира.

Специално в България християнството и традицията на фолклора винаги са се смесвали. Давам пример от вече изминалия празник – 20 декември, когато се чества паметта на св. Игнатий Богоносец – по народному Игнажден. Повечето от нас отиваме в храма, не за да почетем и се помолим на светеца, а за да кажем „по традиция“, че не се дават пари на заем в този ден и че е много важно кой и какъв човек ще влезе в дома ти. Съществуват много такива примери като този, който разбира се, няма общо с християнството и Църквата и най-вече със светеца, който прие Бога в сърцето си и стана мъченик заради Христа. Това трябва да прави и свещеникът – да учи и да наставлява хората на истинското и изчистеното от суеверие православие–християнство, но хората сме различни и Бог се проявява в нас по различен начин и по различно време.

Разбира се, има и така наречени „християни по традиция“, които влизат в храма само веднъж или два пъти в годината, на Великден или Цветница и мислят, че като запалят свещичка е достатъчно, за да се опростят греховете им и че само с пост и без изповед и причастие са изпълнили задълженията си като християни. Забелязва се обаче, че вече немалко хора според своята воля, избират да живеят по Бога, да питат, да постят, да се изповядват, и най-важно, да се причестяват със светите Тайни Христови, заради което ние, духовниците изпитваме голяма радост и удовлетворение от това, че все пак постигаме нещо и нашият труд дава плод.

– Споменахте за ролята на духовника. В много енории се забелязва възвеличаването на духовника и мнението му като единствено правилно и вярно. Каква трябва да бъде ролята на духовника според Вас?

– Да, така е, има такава тенденция, но нали Бог ни сътвори със свободна човешка воля? Ние, свещениците, имаме благодатта на Светия Дух, която ни е преподадена от епископа чрез ръкоположение, за да можем да извършваме богослужението, Тайнствата и да служим, да сме на разположение на вярващия народ. Ние, духовниците, трябва да наставляваме, да даваме добрите и душеспасителните съвети на хората, ако ги искат, разбира се. Хората са тези, които трябва да вземат своите решения, защото всеки спасява сам душата си.

Свещ. Тома Попов

Радина: Наближава Рождество Христово. Как мислите, успява ли българинът да запази християнското значение на Рождество Христово или се плъзга по повърхността на светския празник и се увлича по материалните неща?

О. Тома: Най-напред трябва да си зададем въпроса какво за всеки един от нас като православни християни означава празника на Рождество Христово? Несъмнено, голяма е радостта за всеки един християнин по света от този празник. Радост, проявена от Божествената любов към всеки един човек, а именно проявена чрез тайната на Боговъплъщението, както казва св. ап. Павел: „Велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът“ (1 Тим. 3:16). И можем ли след тези думи на апостола да останем безразлични? Остава ни да се зарадваме, да се преизпълним с радостта, с която е удостоено нашето бедно битие, с честта да се съединим с нашия Изкупител. Остава ни само и ние да възкликнем с ангелския химн „Слава във висините Богу, и на земята мир, между човеците благоволение“ (Лука 2:14) .

– Рождество Христово е голям празник, облечен в Светлина и ден на радост. За повечето хора обаче животът носи тъмни цветове и е изпълнен с болка и страдание. Какво можем да кажем на хората, които преминават през тежки изпитания? Какво е посланието, което носи Рождество Христово?

– Несъмнено, изпитанията са част от нашия живот, и ние сме длъжни да се стремим чрез Божията помощ да ги преодоляваме. Сам Господ Иисус Христос е поел своя житейски път тук на земята по пътя на страданието заради нашето спасение. Сам Той казва „В света скърби ще имате, но дерзайте – Аз победих света“ (Йоан 16:33). Не бива да изпадаме в униние, оплакване, отчаяние и прочие. А трябва да търсим изход, изход от всяка една ситуация. Във всеки един случай, в мигове на болки и страдания, трябва да имаме вяра и надежда, че Бог ще ни избави от всяко изпитание, което преживяваме.

– Вашето послание и пожелание за Рождество Христово и Нова година.

О. Емилиян: Всички искаме мир, щастие, любов. Бог е любов. Да се обичаме, да обичаме ближните си, както ни е зарекъл и Спасителят. Той никъде не говори в Св. Писание за щастие, а за блаженство. Така че, нека Божията благодат да бъде върху всички и Бог да помага на всички в добрите им дела.

О. Атанас: Празникът на Рождество Христово отново ни напомня това, което св. апостол Матей пише в първа глава на своето Евангелие. С нас е Бог, така е било, така ще бъде винаги за всички, които чрез вярата в Него се докосват до обичта Му. Отново осъзнаваме жертвата на Спасителя и преоткриваме за пореден път, че Бог ни обича, че Бог е любов, както пише св. ев. Йоан в четвърта глава в своето Евангелие, а ние сме Негови чеда. Нека през Новата година бъдем на първо място живи и здрави, нека да отворим сърцата си за Бога, който се роди от Дева в плът – тук, на земята – и да ни даде нова надежда за спасение на всички нас.

О. Тома: Нашето послание за Рождество Христово, е всеки един от нас да се стреми да е по-добър, да бъдем Христови. Винаги да носим Христос в сърцата си. Да осъзнаем нашата греховна природа и колкото можем повече да пристъпваме към светите Тайнства – Изповед и Евхаристия (да бъдем Христоносци – да носим Христос в сърцата си). Честит и благословен да е празника на Христовото Рождение и да пребъдваме в Неговата радост и светлина!

Източник: www.hristianstvo.bg

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 640** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 640

БЕСЕДА НА ТЕМА: „ПРИГОТВЯНЕ НА СВ. ДАРОВЕ – СВ. ПРОСКОМИДИЯ"

На 17-ти декември с г-ца Радина Райкова като лектор проведохме последната беседа за 2023 година, която беше свързана с приготвянето на Св. Дарове. В началото на беседата говорихме за Св. Литургия като събор на земното и небесното. Разгледахме църковните съсъди и какво символизират те.

При нас беше отец Атанас, който нагледно ни обясни и показа по какъв начин се изваждат различните частици, при приготвянето на Тялото и Кръвта Христови.

Продължаваме с беседите след Нова Година. Пожелаваме ви весели и светли празници!

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 639** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 639

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 621** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 638

БЕСЕДА НА ТЕМА: „СВ. НИКОЛАЙ – ПРИМЕР ЗА БОГА И ЧОВЕЦИТЕ”

Образец на кротост, въздържател, утешител в скърбите, светител и чудотворец е св. Николай Мирликийски Чудотворец, за когото си говорихме в миналата беседа на 3-ти декември 2023 г. От житието на светеца извлякохме много поучения и успяхме да си зададем въпроса колко сме склонни ние да помагаме без да очакваме в замяна и доколко сме готови да живеем според Божията воля. Почетохме паметта на този голям светител на нашата Църква като го поставихме за пример на служение към Бога и към ближния.

По темата о. Тома, допълни колко е важно да бъдем милостиви и че не винаги е нужно да помагаме финансово, а понякога благата дума означава много повече. Така и св. Николай е знаел от какво има нужда всеки човек и винаги е подавал ръка.

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 637** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 637

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 636** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 636

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 635** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 635

ИЗЛЕЗЕ НОВ БРОЙ НА ЕНОРИЙСКИ ЛИСТ "БЛАГОВЕСТИЕ"

*Излезе нов **брой 634** на Енорийски лист **“Благовестие”.** Може да го намерите по-долу или да изтеглите от тук*

Енорийски лист „Благовестие”, брой 634